

Wedu: Generația C

Nr. 12 / noiembrie 2012

Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

Nr. 12 / noiembrie 2012

Mădălin Blidaru	De ce voi sprijini în continuare Consiliul Elevilor?	1
Vicentiu-Eduard Dine	Afacere cu iz de tămâie	1
Vicentiu-Eduard Dine	Viitorul (nu) sună bine	2
Serban-George Necsa-Damascus	Ieftin și prost – politică de stat!	2

Colectiv de redacție

Alexandru ȘOTROPA (Colegiul Național A.T. Laurian, Botoșani)

Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)

Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)

Elena GĂINĂ (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București)

Iulia ARION (Colegiul Național David Prodan, Cugir)

Lucian APOSTOL (Social IT)

Mădălin Blidaru (Colegiul Național Unirea, Focșani)

Olimpiu ISTRATE (Universitatea din București)

Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista "Wedu: Generația C" este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/generatia-c

De ce voi sprijini în continuare Consiliul Elevilor?

De **Mădălin Blidaru**,

Am încercat să rezum prin intermediul acestui articol principalul motiv pentru care voi sprijini în continuare Consiliul Elevilor, și anume pentru faptul că m-a ajutat, m-a format și mi-a deschis noi perspective. Grație acestor fapte, promisiunea făcută pentru a ajuta în realizarea transferului de know-how de la o generație la alta este necesară.

Recent, am încheiat mandatul pe care l-am avut în Consiliul Elevilor la nivel școlar și județean. A fost un an frumos, cu multe experiențe care m-au ajutat, m-au format și mi-au arătat un lucru important: am aflat care este adevăratul rol al Consiliului Elevilor. „Fii vocea colegilor tăi!” exprimă o parte din acest rol, dar aș mai adăuga „Implică-te în comunitate, dacă vrei să progresezi!”. Consiliul Elevilor arată că se pot face lucruri frumoase de către oameni mici (de vârstă, bineînțeles).

Într-un an am făcut un pas imens, unul pe care nu mi-l imaginam în urmă cu 13 luni. Acum, datoria mea este să transmit mai departe ceea ce am învățat. De ce? Pentru că în felul acesta organizația Consiliului Județean al Elevilor Vrancea se poate dezvolta fără a mai repeta unele greșeli făcute, pentru că în felul acesta mandatul 2012-2013 pornește cu un plus și cu niște seniori care vor răspunde cu cea mai mare plăcere atunci când ajutorul acestora va fi solicitat.

De asemenea, în luna mai, în timp ce completam aplicația pentru conferința „Mentorship și continuitate în C.N.E.”, organizată de Consiliul Județean al Elevilor Botoșani, am făcut o promisiune, aceea de a asigura transferul de know-how. În aplicație, la unul dintre puncte, era necesară realizarea unei asocieri, trei cuvinte relevante pentru sintagma „mentorship și continuitate în CNE”:

„Cele trei cuvinte, primele la care m-am gândit în momentul în care am citit tematica întâlnirii, sunt: colaborare, viitor și dezvoltare. Gândindu-mă la legătura dintre aceste cuvinte și conceptul numit „mentorship”, am realizat că colaborarea între generațiile CNE ajută la o bună dezvoltare a Consiliului Național al Elevilor pentru asigurarea unui viitor din ce în ce mai fructuos.”

În încheiere, am un mesaj, unul simplu, pentru cei ce au devenit anul acesta seniori ai Consiliului Elevilor, oricare ar fi nivelul, și anume să asigure transferul despre care se vorbește. Este un strict necesar pentru a asigura o evoluție organizațională, iar Consiliul Național al Elevilor are nevoie de așa ceva.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/generatia-c/de-ce-voi-sprizini-in-continuare-consiliul-elevilor>)

Afacere cu iz de tămâie

De **Vicentiu-Eduard Dine**,

Sunt câțiva ani de când am observat că Biserica Ortodoxă Română începe să devină o afacere. Mai mult sau mai puțin, obiectele de cult și toate ritualurile (sau aproape toate) se bazează pe o cotizație benevolă (cred) luată de la fiecare om care vine să se închine (devenit ...client, probabil). Inflația lovește mai ales în prețul lumânărilor... Articolul reflectă părerea mea despre cum a devenit Biserica Română... S.C. BOR. Asta nu înseamnă că nu mai trebuie să avem credință...

Acum două săptămâni am plecat și eu la Sfântul Dumitru. Desigur, n-am avut răbdarea să stau la acea coadă care se întindea din Dealul Patriarhiei până la Parcul Carol, însă mi-am petrecut aproape două ore la Târgul de Produse Bisericești din Parcul Izvor.

Am trecut de două ori pe la acest Târg, o dată înaintea Sfântului Dumitru, și o dată în duminica în care se termina (din câte știu) sărbătoarea. Prima dată, înainte de Sf. Dumitru, prețurile arătau ... modic. Normale, absolut ok. De exemplu, atunci, o icoană de aproximativ un metru costa 500 lei, iar a doua oară deja prețurile trecuseră prin procesul de inflație, iar aceeași icoană costa 700 lei.

Nu am nimic cu frizurile tip rocker, sau așa ceva, dar nu cred că un om afiliat Bisericii poate purta creastă și fuma dezinvolt, în timp ce vindea produse menite a alina sufletul, nu?! Am observat că toată lumea se lauda că vinde marfă sfințită, dar nu mi se pare... normal ca sute de kilograme de obiecte religioase să fie sfințite... totuși, parcă e prea mult... De Paște, am observat din nou că s-au vândut (și a fost, efectiv, o modă), candelile cu logo-ul BOR. Ori, asta e un fel de tricou D&G în materie? Se fac donații din buzunarul fiecăruia, statul acordă subvenții pentru BOR, această societate având încasări, profituri, mai mari decât McDonalds, în 2011.

Nu mi se pare normal ca Biserica să devină Societate Comercială... deloc. Asistăm, încă de mult timp, la dezvoltarea unei afaceri mondiale, care dă roade, mai ales în ciuda crizei economice, care, probabil,

împinge lumea spre o pioșenie efectivă, fapt care aduce mai multe, și mai multe alte profituri pentru BOR. În concluzie, așa cum alți colegi au spus înainte, Biserica a devenit o afacere, dar asta nu înseamnă că nu mai trebuie să avem credință...

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/generatia-c/afacere-cu-iz-de-tamaie>)

Viitorul (nu) sună bine

De **Vicentiu-Eduard Dine,**

Recent, am vizionat un reportaj despre un tânăr născut și crescut până în adolescență în România, dar care, talentat fiind, a fost ajutat să devină student într-o capitală europeană. După cum afirmă, el nu se mai simte român deloc, deoarece, probabil, în România nu l-ar fi ajutat nimeni să crească și să-și cultive talentul. Avem oameni atât de talentați, înzestrați de divinitate, dar nu suntem în stare să-i ajutăm. Statul nu oferă fonduri pentru promovarea propriilor tinere talente... deci nu suntem în stare să ne pregătim terenul pentru viitor. Statul investește în copii din ce în ce mai puțin, prin alocație, însă asupra copiilor înzestrați nu oferă absolut nicio recompensă, și nicio șansă de afirmare. Nici măcar nu sunt îndrumați către o profesie, către învățatură, către reușita prin propriile-i puteri. Nu. Sistemul nu oferă posibilitatea de reușită proprie, decât dacă există anumite "circumstanțe" tipic românești.

Țara noastră își pierde posibilele renume de viitor. Este cunoscut faptul că mulți hackeri care lucrează în prezent la NASA, FBI sau Interpol sunt români, sau că avem muzicieni, și lista poate continua. Un exemplu al trecutului ar putea fi constituit de marele nostru sculptor Constantin Brâncuși, care a trebuit să lucreze și să se facă cunoscut în sufletul poporului francez, și mai apoi într-al celui român.

Populația tinde să emigreze, iar efectivul este format, din ce în ce mai mult, din bătrâni, date fiind condițiile scăzute de trai, și mai ales dezordinea din sistem. Probabil că în următorii ani vom avea surpriza neplăcută de a constata că numeroase figuri celebre de pe scena artistică internațională sunt alcătuite din foști români renegați, actuali cetățeni ai altei naționalități, și care declară că România este un capitol închis în viața lor.

Poate că, în jocul de putere de la nivel internațional, se dorește stoparea talentelor autentice românești, și de aceea este oprită dezvoltarea unui mediu propice evoluției acestor speranțe românești. Este clar, însă, că prezentul este nociv, iar viitorul poate că va fi sumbru, aceasta fiind doar presupunerea mea; sper ca anii ce vor urma să mă contrazică.

De altfel, sistemul de învățământ este structurat rigid, riguros, plin de activități mai ales teoretice, și exclude activitățile din viața de zi cu zi, practice, acestea creând din elev, probabil, un nedezvoltat social.

Copiii sunt lăsați pradă curentului de antipatriotism, iar astfel ajung să își urască țara, fără să știe efectiv de ce, fără să știe motivele concrete. Aceștia sunt viitorii cetățeni ai României, sau, probabil, ai Lumii, deoarece, mânați de valul de ură față de propria țară vor fi emigranții viitorului.

În final, concluzia este că... trăim în România, și asta ne va ocupa tot timpul.

Cod QR

Scanati QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitati <http://wedu.ro/generatia-c/viitorul-nu-suna-bine>)

Ieftin și prost – politică de stat!

De **Serban-George Necs-Damacus,**

Un profesor universitar de economie de la Politehnica din Timișoara spunea, acum vreo 40 de ani, "nu am bani mulți să cumpăr lucruri ieftine". Ceea ce vroia să spună este că un lucru ieftin se strică repede și trebuie să-l înlocuiești cu un altul. Deci, te costă mai mult decât dacă ai cumpăra un lucru mai scump în primul rând și nu l-ai mai înlocui pentru mult timp. Articolul de față face o analiză legală și mai ales logică — la nivel global, iar mai apoi cu exemple concrete — despre sistemul de achiziții publice urmat de autoritățile centrale și locale și despre lucrările de calitate pe care le produce.

1. ANALIZA PE LEGE

Ei bine, sintagma profesorului nu e luată în calcul de statul român, la toate nivelurile lui. Nu putem spune că avem legislație deficicientă în domeniu: OUG 34 /2006, cu toate completările ulterioare, este legea care dictează cum se fac achizițiile publice și este un document masiv, de 157 de pagini. Nu vă voi plictisi cu legea prea mult; punctele de lege pe care le ofer sunt pur și simplu dovada că nu scriu degeaba — le puteți sări dacă alegeți să mă credeți pe cuvânt :)

Statul se plânge deseori că nu poate achiziționa produsele dorite (de o calitate superioară) pentru că este legat de mâini și de picioare de procedura achiziției prin licitație publică. Ei bine, în primul rând, licitația publică nu este mereu obligatorie, iar în al doilea rând, criteriile pe care companiile trebuie să le îndeplinească pot fi stabilite astfel încât să se atingă un standard înalt de calitate.

Art. 81 (1) ne povestește despre etapele licitației restrânse:

Procedura de licitație restrânsă se desfășoară, de regulă, în două etape: a) etapa de selectare a candidaților, prin aplicarea criteriilor de selecție; b) etapa de evaluare a ofertelor depuse de candidații selectați, prin aplicarea criteriului de atribuire.

Întrebare logică: cine stabilește criteriile de selecție? Art. 85 ne dă răspunsul la întrebarea asta:

(1) Orice operator economic are dreptul de a-și depune candidatura pentru prima etapă a procedurii de licitație restrânsă. (2) În etapa prevăzută [...], autoritatea contractantă are dreptul de a limita numărul de candidați care vor fi selectați pentru a depune oferte, cu condiția să existe un număr suficient de candidați disponibili. Atunci când selectează candidații, autoritatea contractantă are obligația de a aplica criterii

obiective și nediscriminatorii, utilizând în acest scop numai criteriile de selecție prevăzute în anunțul de participare. (3) Autoritatea contractantă are obligația de a indica în anunțul de participare criteriile de selecție și regulile aplicabile, numărul minim al candidaților pe care intenționează să-i selecteze și, dacă este cazul, numărul maxim al acestora

Deci, statul face regulile! Superb! Deci statul poate stabili standarde de calitate mai ridicate, ori mai scăzute, după cum dorește.

Țin să notez o sincopă în lege, pentru toți cei pasionați de subiect:

Art. 86 (1) Numărul de candidați selectați după prima etapă a licitației restrânse trebuie să fie cel puțin egal cu numărul minim indicat în anunțul de participare. (2) În cazul în care numărul candidaților care îndeplinesc criteriile de selecție este mai mic decât numărul minim indicat în anunțul de participare, autoritatea contractantă are dreptul: a) [...] b) fie de a continua procedura de licitație restrânsă numai cu acel/acei candidat/candidați care îndeplinește/îndeplinesc criteriile solicitate.

Să fie clar, trebuie să fie minim 5, dar, dacă nu sunt 5 în total... atunci nu mai trebuie să fie minim 5??? Poate am înțeles eu greșit, deși mi se pare o propoziție simplă și ușor de urmărit. Mergem mai departe. Am spus că licitația nu este singurul mecanism la îndemâna statului. Art. 110 ne zice: (1) *Autoritatea contractantă are dreptul de a aplica procedura de negociere, cu publicarea prealabilă a unui anunț de participare, în următoarele cazuri: a) atunci când, în urma aplicării licitației deschise, licitației restrânse, dialogului competitiv sau a cererii de oferte, nu a fost depusă nicio ofertă sau au fost depuse numai oferte inacceptabile ori neconforme. [...]*

Deci, dacă autoritatea impune standarde înalte — dar nu ridicol de înalte, pur și simplu calitate — și nicio firmă nu le îndeplinește și nici dialogul competitiv nu merge, se poate aplica negocierea. De menționat că și dialogul competitiv e un alt animal decât licitația.

În concluzie, dacă statul ar vrea, ar putea obține calitate chiar și cu sistemul de licitație și cu legea actuală în vigoare.

2. PRACTICA

În Arad — urbea mea — s-au făcut multe lucrări publice și s-au contractat multe servicii. Când lucrările sau serviciile erau de proastă calitate, replica era de multe ori aceeași: "a trebuit să alegem prețul cel mai mic, prin licitație". BULLSHIT! Se poate evita cerința prețului cel mai mic.

Aaaa, Guvernul/Primăria nu are bani? Asta e partea a doua. E vina bugetului, nu a legii sau a metodei de achiziție. Cum zicea un personaj de sitcom, nu e bine, domnule primar...

Capace de canal proaste, dale care se erodează și fântâni publice și mobilier stradal care scârțâie din încheieturi de noi nu sunt vina sistemului de licitații! Sunt vina unui buget mic, a criteriilor prost stabilite și a favoritismelor, la care se adaugă jongleriile economice. La depunerea dosarului de licitație, prețul oferit e unul extrem de mic - este unul fals, artificial, care nu ar putea genera profit companiei prestatoare. Acest mecanism forțează concurența onestă să renunțe, pentru că sunt conștienți că nu vor obține profit. Aceste jonglerii economice pot fi sancționate

aspru, dar cine să se chinuie?

Domnilor din administrație, citiți legea, dar mai ales, fiți onești! Nu este singurul caz în care scuza ieftină e "așa e legea, proastă!"

Legea e și proastă, se mai contrazice ea, dar totuși se poate lucra eficient cu ea. "Where there's a will, there's a way" (Unde e voință, este și o cale), spun americanii.

Noi ducem lipsă de voință...

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://wedu.ro/generatia-c/ieftin-si-prost-politica-de-stat>)

Wedu: Generația C

Revista “Wedu: Generația C”

Online: www.wedu.ro/generatia-c

Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2012

